

לנסוע לחופשת מולדת – או לטיול?

ולחיות חיים יפים בכל מקום אחר בעולם במשך שנה, שנתיים או כל החיים.

השאלה של מירי נוגעת לפן המשפחתי. גם על הנושא הזה אפשר לדון שעות. השאלות כבדות המשקל הן: האם יש לילדים מחויבות להוריהם? או נכון יותר: מה המחויבות של ילדים בוגרים להוריהם הבוגרים (שלא לומר המזדקנים...)? האם זה "בסדר" לעזוב את ההורים ולגור בארץ אחרת?

מירי מרגישה שהיא פוגעת בהורים שלה בכך שאינה חיה בארץ. יש לה נקיפות מצפון בנושא. ניכר (רואים) שהיא קשורה מאוד למשפחה בארץ, אוהבת את ההורים שלה ואינה רוצה להכאיב להם, מעבר לגעגועים לנכדים כל השנה. אני בטוחה שההורים מחכים כל השנה לביקור של הילדים בקיץ, ואם הם לא יגיעו בגלל טיול למזרח – ההורים יהיו מאוכזבים. אני שמחה לשמוע ששתיים מתוך הבנות מרגישות כמו מירי. אגב, הן רוב במשפחה, ואפשר היה, אולי, לומר שהרוב יקבע, אבל מי שקובעים הם ההורים.

מה חשוב יותר

אפשר להבין גם את הפעל של מירי. הוא רוצה לנצל את ההזדמנות ולטייל עם אשתו ושלושת בנותיו במקומות יפים. הוא צודק. זו הזדמנות נהדרת. מי יודע אם תהיה עוד הזדמנות כזו.

השאלה היא: מה חשוב יותר – הרצון לטייל או הרצון והמחויבות לפגוש את המשפחה בארץ? ואם נאמר זאת בצורה עוד יותר ברורה: האם הטיול במזרח חשוב יותר מגרימת נחת להורים המבוגרים?

אני לא יכולה לומר למירי ולבעלה מה לעשות. אני יודעת מה אני הייתי עושה. אני חושבת שהייתי מנסה לרקוד על שתי הקתונות (גם וגם), ואם זה לא מתאפשר – הייתי מגיעה לארץ. בעיניי, המשפחה חשובה יותר. להיות עם ההורים המבוגרים לפחות חודש בשנה – זו חובה מינימלית וגם הזדמנות שאולי לא תחזור.

ענת דותן

מכתבים למדור "הפל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il

מירי פותחת: אנחנו משפחה ישראלית שחיה כבר שלוש שנים בארצות-הברית, לרגל העבודה של בעלי. יש לנו שלוש בנות. הן השתלבו יפה במערכת החינוך כאן, אחרי השנה הראשונה, שהייתה קשה לכולנו. התוכנית שלנו היא לשהות בארצות-הברית עוד שנתיים-שלוש ואז לחזור לארץ, כשהבת הבכורה תתגייס.

יש לנו משפחה חמה בארץ: הורים, אחים, בני דודים. אנחנו קשורים מאוד להורים. מדברים אתם בטלפון כמעט כל יום.

מאז שאנחנו כאן, באנו לארץ בכל שנה בקיץ לחופשת מולדת ארוכה. אני נסעתי עם הילדים לחודש וחצי ובעלי הצטרף אלינו לשבועיים. הילדים פרחו בארץ. הם חיכו לחופשה הזו כל השנה.

השנה בעלי העלה את הרעיון, שבמקום לנסוע לחופשת מולדת בארץ – ניסע לטיול במזרח הרחוק. המשפחה נחלקת לשניים – בעלי ואחת הבנות רוצים לנסוע למזרח, ואילו אני ושתי הבנות האחרות רוצות לנסוע לבקר את המשפחה בארץ. אני חושבת שזה חשוב יותר מאשר לטייל. הקשר עם המשפחה חשוב לי יותר. אני מרגישה לא נוח עם המחשבה שההורים שלנו בארץ לא יראו את הנכדים שלהם שנתיים. יש לי נקיפות מצפון בגלל העובדה שאנחנו חיים כאן ולא מאפשרים להורים ליהנות מאתנו ומהנכדות כל השנה, אז לפחות פעם בשנה אני רוצה לגרום להם נחת. בעלי חושב אחרת. הוא אומר שלנסוע למזרח מכאן ועכשיו, כשכל הבנות בבית – זו הזדמנות שלא תחזור. הוא מסתכל על הדברים אחרת ממני, אולי גם מפני שהוא מגיע לארץ פעמיים בשנה בעיניי עבודה.

חשוב לי לציין שההורים שלנו מבוגרים ולא יוכלו, לצערי, לבקר אותנו כאן. ועוד פרט חשוב: התקציב לא מאפשר לנו לנסוע גם וגם...

הצילום: סי. די. בנק

מירי מתארת חילוקי דעות נורמליים בתוך משפחה סביב שאלה שיש מאחוריה שאלות נוספות. השאלה אינה אם לנסוע למזרח או למערב. השאלות יותר עמוקות: מה המשמעות של משפחה? מה משמעות הקשר בין הורים לילדים, בין סבים לנכדים? מהי מולדת?

אני מניחה שהשאלות האלה העסיקו את מירי ואת בעלה לפני שהחליטו לצאת מהבית ולהתרחק מהמשפחה ומהארץ לשנים אחדות. אני מניחה שהשאלות האלה מעסיקות אותם כל זמן שההנה

בחו"ל. אני מניחה שאלה שאלות שאינן מפסיקות להעסיק כל אחד מהישראלים החיים בחו"ל (גם אם לא תמיד נוח להודות בכך או לדבר על כך). אני בטוחה ששאלות אלה מעסיקות כל ישראלי שמישהו מילדיו החליט לעזוב את הארץ לתקופה קצרה, ארוכה, או לזמן בלתי מוגבל.

פן אישי, לאומי, משפחתי

השאלות לא קלות, והתשובות קשות... יש להן פן (צה, אספקט) אישי, משפחתי ולאומי.

נתחיל מכך שאני מאמינה שכל אדם רשאי לחיות במקום שבו הוא בוחר לחיות, בדרך שבה הוא בוחר לחיות. אבל, אני מרגישה וחושבת שלחיים יש טעם ומשמעות יפים ורבים יותר כאשר חיים עם אנשים קרובים ואהובים, כאשר חיים עם שורשים, כאשר מחוברים לשפה, לתרבות, למקום, ולא רק למשפורת. במילים אחרות: אני מרגישה וחושבת שאם אתה ישראלי, תוכל להרגיש בבית באמת רק בישראל.

אין זאת אומרת שאי אפשר להיות ישראלי